

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 3, Ludzie Boga w Starym Testamencie, część 1

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 3, People of God in the Old Testament, część 1.

Następnie, niektóre kluczowe fragmenty w obu Testamentach i niektóre szczególnie nowotestamentowe obrazy Kościoła.

Przejdźmy teraz do ludu Bożego w Starym Testamencie. Lud Boży nie zaczyna się od Kościoła w Nowym Testamencie, ale od ludu Bożego w Starym Testamencie. Istnieje ciągłość i nieciągłość między ludem Bożym Starego i Nowego Testamentu.

Kościół jest duchowym Izraelem, ale Nowy Testament czasami rozróżnia również etniczny Izrael od Kościoła i obiecuje przyszłość dla tego pierwszego w Rzymian 11. Mówiłem to już kilka razy. Ludzie Boga w Starym Testamencie, przede wszystkim, mają swoje początki w Księdze Rodzaju.

Po drugie, lud Boży i przymierza, które są długie. Lud Boży i jego wybranie. Bóg jest Panem wszystkich, ale spośród wszystkich narodów wybiera tylko jeden.

Ludzie Boga i ich odkupienie z niewoli w Exodusie. Ludzie Boga i ich Bóg. Są zdefiniowani przez Boga i ich przynależność do Boga.

Ludzie Boga i zadośćuczynienie, ofiary, a zwłaszcza dzień zadośćuczynienia. Ludzie Boga w uwielbieniu i ziemia. Ludzie Boga i ziemia i ludzie Boga proroctwa i Mesjasz.

Jest tak wiele tematów i wiele dobrych informacji, czasami, może nawet więcej niż czasami, często pomijanych. Ludzie Boga w swoich początkach, miejsce startu dla ludzi Boga w Starym Testamencie. Konkretnie, Adam i Ewa w Ogrodzie Eden są pierwszymi ludźmi Boga.

Pismo Święte umieszcza Ogród w szerszym kontekście stworzenia kosmosu przez Boga. Otoczenie, otoczenie dla ludu Bożego jest zarówno kosmiczne, jak i lokalne. Biblia zaczyna się od słów: na początku Bóg stworzył, Księga Rodzaju 1:1. Ukształtował niebiosa i ziemię, hebrajski sposób powiedzenia, że cała stworzona rzeczywistość.

Bóg, który jest wieczny i nie ma początku ani końca w czasie, stworzył wszechświat, a konkretnie ziemię jako dom dla ludzkości. Chociaż użył surowców, aby stworzyć Adama i Ewę, początek Jego twórczej pracy był ex nihilo, z niczego, co jest zupełnie nowe. Rzymian 4:17, 17, Hebrajczyków 11:3. Tworząc, Bóg objawił swoje atrybuty, w

tym swój cytat, wieczną moc i boską naturę, Rzymian 1.20. Stworzenie Boże stale i powszechnie ukazuje Jego chwałę i dzieło rąk, jak pokazuje Psalm 19, 1 do 6.

Niebiosa głoszą chwałę Boga, a przestworze głosi dzieło rąk Jego. Dzień po dniu wylewają mowę. Noc po nocy przekazują wiedzę.

Ich orędzie rozeszło się po całej ziemi, a ich słowa dochodzą do krańców świata. W nich postawił namiot dla słońca, które wychodzi jak oblubieniec opuszczający swoją komnatę i jak silny mąż z radością przebiega swój bieg. Jego wschody są od krańca niebios i jego obieg aż do ich krańca i nie ma nic ukrytego przed jego żarem.

Podczas gdy kosmos jest większym otoczeniem, Ogród Eden jest mniejszym. Cytat, Pan zasadził ogród w Edenie na wschodzie i umieścił tam człowieka, którego ukształtował. Pan Bóg sprawił, że drzewo wyrosło z ziemi, każde drzewo przyjemne z wyglądu i dobre do jedzenia.

Pan Bóg wziął człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby go uprawiał i strzegł, Księga Rodzaju 2, 8, 9, 15. Pierwsza para, Bóg stworzył Adama i Ewę jako pierwszych przedstawicieli rasy ludzkiej i Bóg uczynił ich szczególnymi stworzeniami. Cytat: Pan Bóg ukształtował człowieka z prochu ziemi i tchnął dech życia w jego nozdrza, a człowiek stał się istotą żywą, Księga Rodzaju 2, 7. Bóg obdarzył inne stworzenia dech życia, Księga Rodzaju 1:30, 6:17, 7:15 i 22.

1:30, 6:17, 7:15 i 22. Ale dał ludzkości oddech życia tylko poprzez intymny kontakt. Stworzenie Ewy przez Boga było również wyjątkowe.

Cytat: Więc Pan Bóg sprawił, że człowiek zapadł w głęboki sen, a on zasnął. Bóg wyjął jedno z jego żeber i zamknął ciało w tym miejscu. Wtedy Pan Bóg uczynił z żebra, które wyjął z człowieka, kobietę i przyprowadził ją do człowieka, a człowiek powiedział: Ta wreszcie jest kością z moich kości i ciałem z mojego ciała.

Ta będzie nazywana kobietą, ponieważ została wzięta z mężczyzny, Księga Rodzaju 2:21-23. Pismo Święte nie tylko naucza o szczególnym stworzeniu przez Boga pierwszej pary, ale także o ich stworzeniu na obraz Boga. Tak więc Bóg stworzył człowieka na swój obraz.

Na obraz Boży ich stworzył; mężczyznę i kobietę, stworzył ich, Genesis 1:27. Bóg uczynił naszych pierwszych rodziców podobnymi do siebie. Uczynił ich podobnymi do siebie w wiedzy, Kolosan 3:10.

I w sprawiedliwości, Efezjan 4, 24. W relacji do siebie, stworzenia i siebie nawzajem oraz z panowaniem nad innymi stworzeniami, Rodzaju 1:26. Uczyłem się od Anthony'ego Hoekemy, stworzonego na obraz Boga.

Ich twórca i Pan, wbrew postmodernistycznym sentymentom, istoty ludzkie nie tworzą się same. Zamiast tego, były dziełem Pana Boga, twórcy nieba i ziemi. Wspaniałe stworzenie Boga ujawnia jego atrybuty wieczności, aseity, wszechmocy, mądrości, suwerenności, dobroci i chwały.

On, a nie jego lud, jest głównym tematem Pisma Świętego. Niemniej jednak stworzenie Adama i Ewy stawia ludzkość jako współgwiezdę z jego synem w fabule Biblii. Adam i Ewa znali Boga i chodzili z Nim w doskonałym otoczeniu, ale w ogrodzie czyhały kłopoty.

Ich wróg, przed upadkiem Adama i Ewy, wróg czyhał wśród drzew ogrodu. W rzeczywistości ta ciemna moc jest głównym czynnikiem ich upadku w grzech. Księga Rodzaju nie mówi nam o pochodzeniu wroga, ale inne pisma pomagają nam go zidentyfikować.

Bóg uczynił wszystko dobrym, nawet bardzo dobrym, Genesis 1:31. Stworzony jako dobry anioł, Bóg nie uczynił żadnego innego rodzaju. Szatan zbuntował się i stał się wrogiem numer jeden Boga i jego świętych.

Księga Objawienia dwukrotnie identyfikuje wielkiego wroga Boga jako, cytuję, wielkiego smoka, starożytnego węża, który był nazywany diabłem i Szatanem. Zamknij cytaty, Objawienie 12:9. Porównaj 20, Objawienie 22, werset 2. Pojawił się w ogrodzie jako wąż. Tutaj symbol anty-Boga.

Bruce Waltke, Genesis, komentarz. Pojawia się w Piśmie Świętym jako zaciekle przeciwnik swojego ludu. Hiob 2:4 i 5. Skóra za skórę, Bóg, Szatan odpowiedział Panu.

Człowiek odda wszystko, co posiada, w zamian za swoje życie, ale wyciągnij rękę i uderz Hioba w ciało i kości, a on na pewno będzie cię przeklinał w twarz. Hiob 2:4 i 5. Mateusz 4:1. Duch wyprowadził Jezusa na pustynię, aby był kuszony przez diabła. Mateusz 4:1. Łukasz 22:3 i 4. Wtedy szatan wszedł w Judasza, zwanego Iskariotą, który był policzony do dwunastu.

Odszedł i rozmawiał z arcykapłanem i strażą świątynną, jak mógłby im wydać Jezusa. Łukasza 22:3 i 4. Drugi List do Koryntian 11:14. Szatan przebiera się za anioła światłości.

2 Koryntian 11:14. Efezjan 6:11. Przywdziejcie pełną zbroję Bożą, abyście mogli stawić czoła podstępom diabła.

Efezjan 6:11. Hebrajczyków 2:14, 15. A ponieważ dzieci mają wspólne ciało i krew, więc i Jezus miał w nich udział, aby przez swoją śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła, i wyzwolić tych, którzy przez całe życie byli zniewoleni przez lęk przed śmiercią.

Hebrajczyków 2:14 i 15. 1 Piotra 5:8. Bądźcie trzeźwi, bądźcie czujni. Wasz przeciwnik, diabeł, krąży jak lew ryczący, szukając kogokolwiek, kogo mógłby pożreć.

1 Piotra 5:8. Jeszcze jeden tekst, Objawienie 20:10. Diabeł, który ich zwiódł, został wrzucony do jeziora ognia i siarki, gdzie jest bestia i fałszywy prorok, i będą dręczeni dniem i nocą na wieki wieków. Objawienie 20:10.

Wąż rzucił wyzwanie, a następnie zaprzeczył słowu Boga danemu Adamowi. Cytat: Nie wolno ci jeść z drzewa poznania dobra i zła, bo w dniu, w którym zjesz z niego, z pewnością umrzesz. Zamknij cytat.

Genesis 2:17. Kidner jest spostrzegawczy. Cytat: To słowo węża przeciwko słowu Boga, a pierwszą doktryną, którą należy zaprzeczyć, jest sąd.

Zamknij cytat. Derek Kidner, Genesis, Tindal, komentarze do Starego Testamentu. Kontynuuje, w istocie, Jeśli współczesne zaprzeczenia są inaczej motywowane, są one równie sprzeczne z Objawieniem.

Jezus w pełni potwierdził doktrynę sądu. Jezus jest głównym kaznodzieją piekła w całej Biblii. Nasi pierwsi rodzice wierzyli, że kłamliwy wąż zjadł i zmienił historię świata.

W rzeczywistości ich bunt tragicznie spowodował najważniejszy podział biblijnej historii. Najważniejszy podział biblijnej historii nie jest między Starym a Nowym Testamentem. Jest przed upadkiem i po upadku.

Księga Rodzaju poświęca tylko trzy rozdziały pierwszemu, ale konsekwencje upadku były katastrofalne, a świat i ludzkość nigdy nie byłyby takie same, dopóki nie nastaną nowe niebiosa i nowa ziemia opisane w dwóch ostatnich rozdziałach Pisma Świętego. Ich bunt i jego skutki. Niszczące skutki pierwotnego grzechu Adama są ogromne.

Chociaż Adam i Ewa nie cierpieli fizycznej śmierci przez wiele lat, natychmiast umarli duchowo. Widać to w ich ukrywaniu się przed Bogiem, odmowie przyznania się do własnego grzechu i przrzucaniu winy. Rodzaju 3:11-13.

W wyniku upadku Ewa będzie cierpieć ból porodu, a Adam będzie uprawiał plony w bolesnym trudzie. Rodzaju 3:16-19. Bóg przeklął węża, wprowadzając nieprzyjaźń między jego potomstwo a potomstwo kobiety.

Mówi o wojnie między dziećmi diabła a dziećmi Boga, która osiąga punkt kulminacyjny w złu i Jezusie. Diabeł uderzy Chrystusa w piętę i zada mu poważny cios, gdy Jezus umrze, ale Chrystus uderzy Szatana w głowę śmiertelnym ciosem w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Rodzaju 3, 15.

Upadek miał ogromne reperkusje. Ludzkość odziedziczyła zarówno winę, jak i zepsucie. W Adamie wszyscy jesteśmy potępieni przed świętym Bogiem, a grzech plami nasze istnienie.

Praktykujemy grzech zgodnie z naszą upadłą naturą. Jak Adam złamał przymierze z Bogiem, tak samo zrobili wszyscy jego potomkowie; Chrystus przyjął. Boża ocena ludzkiego życia przed potopem jest obrazowa.

Pan widział, że niegodziwość człowieka była wielka na ziemi i że każda intencja myśli jego serca była tylko ustawicznie zła. Niestety, po potopie intencja serca człowieka jest zła od jego młodości. Izrael, otoczony przez zepsutych Kananejczyków, nie posłuchał prawa.

Wszystko to pokazuje potrzebę suwerennej łaski Bożej, jeśli ktokolwiek ma być zbawiony, a On zapewnia ją w Chrystusie. Jego dzieło zbawcze było tak wielkie, że zbawiło nawet wierzących ze Starego Testamentu. Hebrajczyków 9:15.

Grzech Adama jest grzechem pierworodnym. Jego grzech w Edenie potępia i psuje jego potomków. Jest to oczywiste, gdy Kain zabija Abła, Księga Rodzaju 4:1 do 15, w stanie świata, który skłonił Boga do sprowadzenia potopu.

O pysze ludzkości w Babel, Rodzaju 11:1-9 oraz o grzechu Sodomy i Gomory, Rodzaju 18:16-33 i 19:1-29. Grzech Sodomy i Gomory, Rodzaju 18:16-33, 19:1-29. Rozważając skutki grzechu Adama dla jego ludu, Paweł mówi wprost.

Przez przestępstwo jednego człowieka wielu umarło, Rzymian 5:15. Z jednego grzechu przyszedł sąd, skutkujący potępieniem, 5:16. Przez przestępstwo jednego człowieka śmierć panowała przez tego jednego człowieka, werset 17.

Przez jedno przestępstwo jest potępienie dla wszystkich, werset 18. Przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami, Rzymian 5:19. W wyniku pierwotnego przestępstwa Adama ludzkość jest oddzielona od swego stwórcy i potrzebuje jego inicjatywy, jeśli ktokolwiek ma być zbawiony.

W miarę rozwoju historii w Nowym Testamencie dowiadujemy się, że to właśnie uczyniła Trójca. Ojciec bowiem wybrał sobie lud, Syn odkupił go swoją krwią, a Duch stosuje do niego zbawienie, jednocząc go z Chrystusem. W pierwszych trzech rozdziałach Pisma Świętego dowiadujemy się o początkach ludu Bożego i jego przywilejach.

Spotykamy ich Pana, ich wielkiego wroga i ich katastrofalny upadek w grzech, który rujnuje ich życie i życie ich potomków. Lud Boży i przymierza. Cechą

charakterystyczną w życiu ludu Bożego w obu Testamentach są przymierza Boga z nimi.

Przymierze to sformalizowana relacja między Bogiem a jego ludem, zainaugurowana przez Boga, w której składa obietnice, które zobowiązują go wobec jego ludu, a lud wobec niego. Przyjrzymy się tym przymierzom: przymierzu Noego, Abrahamowemu, Mojżeszowemu, Dawidowemu i Nowemu Noemu. W obliczu powszechnej zdrady i zepsucia rodzaju ludzkiego przed i po potopie, Bóg miłosiernie zawarł przymierze z Noem, aby zachować ludzkie życie i lud Boży.

Grzech ludzki eskalował do punktu, w którym ludzka niegodziwość była szeroko rozpowszechniona na ziemi, a każda myśl ludzi była zawsze zła. W rezultacie Pan żałował, że stworzył człowieka, Księga Rodzaju 6:6, i postanowił wykorzenić zepsutą ludzkość, Księga Rodzaju 6:5-7, wraz ze wszystkimi innymi stworzeniami, werset 17. Cytat, Noe jednak znalazł łaskę u Pana, werset 9, a przez niego i jego rodzinę Bóg zachował rodzaj ludzki.

Bóg obiecał Noemu, że ustanowię moje przymierze z tobą. I twoją rodziną. Bóg polecił mu zbudować arkę dla ratunku dla jego żony, ich trzech synów i ich żon, 1 Piotra 3:20. I dwa zwierzęta hodowlane wszelkiego rodzaju, Rodzaju 6:14-22. Bóg sprowadził potop i, cytuję, wytracił wszystkie żywe istoty, które były na powierzchni ziemi, od ludzi do bydła, do stworzeń pełzających, do ptaków niebieskich.

Pozostał tylko Noe i ci, którzy byli z nim w arce, bliski cytat, Księga Rodzaju 7:23. Kiedy wody potopu opadły, Bóg powiedział Noemu i jego rodzinie, aby opuścili arkę i zabrali ze sobą zwierzęta, aby rozprzestrzeniły się po ziemi. I tak zrobili. Wdzięczny Noe oddał cześć Bogu, składając mu ofiary.

Wiersz 20 z Księgi Rodzaju 8. Bóg był zadowolony i obiecał, cytuję, Nie będę już więcej przeklinał ziemi, Nie będę już więcej przeklinał ziemi z powodu człowieka, bo zamiar serca człowieka jest zły od młodości jego. Nie będę już więcej uderzał w każdą żywą istotę, jak to uczyniłem. Dopóki ziemia istnieje, czas siewu i żniwa, zimno i gorąco, lato i zima, dzień i noc, nie ustaną.

Genesis 8:21-22. Gordon Wenham uchwycił ducha cytatu z Przymierza Noego; pochodzi on z Wenham, *Genesis 1-15*, Word Biblical Commentary. Historia potopu jest rzeczywiście opowieścią o katastrofalnej zagładzie, która dowodzi nienawiści Boga do grzechu. Obraz gniewu Boga, który ostatecznie zostanie objawiony w dniu ostatecznym na wszystkich, którzy pójdą swoją drogą.

Ale daje też pocieszenie. Bóg będzie nadal podtrzymywał obecny porządek naturalny, cytuję, tak długo, jak ziemia istnieje, blisko cytuję, w cytacie, pomimo nieskazitelnej przewrotności serca człowieka. Co więcej, historia potopu zapewnia sprawiedliwych,

tych, którzy chodzą z Bogiem i przestrzegają Jego przykazań, że oni również zostaną zachowani dla życia wiecznego.

Przymierze Noego to obietnica Boga, że zachowa ludzkość i lud Boży pomimo trwającego buntu i grzechu aż do końca czasów. Waltke ma rację, cytuję, Bóg opatrnościowo zachowa ziemię i jej ekologię aż do ostatecznego sądu. 1 Piotra 3:20-21, 2 Piotra 2:5-12. 1 Piotra 3:20-21, 2 Piotra 2:5-12. Nadal cytując Waltkego, Bóg gwarantuje kontynuację ludzkości aż do końca historii, bliski cytat.

Waltke, Genesis commentary, strona 143. Przymierze Abrahama. Przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem, jest pierwszym przymierzem dotyczącym zbawienia, jest podstawą przymierza Mojżeszowego i fundamentem nowego przymierza, które je wypełnia i przyćmiewa.

Powtórzę to jeszcze raz, ponieważ trudno jest przecenić znaczenie Przymierza Abrahama. Przymierze Noego nie dotyczyło zbawienia, a dotyczyło zachowania rodzaju ludzkiego. Przymierze Boga z Abrahamem jest pierwszym przymierzem dotyczącym zbawienia, jest podstawą przymierza Mojżeszowego i jest fundamentem nowego przymierza, które je wypełnia i przyćmiewa.

Nazywamy go Abrahamem, chociaż rozumiemy, że jego imię zostało zmienione z Abrama na Abraham. Pan ukazał się Abrahamowi w Ur Chaldejczyków i powiedział mu, aby opuścił swój dom i udał się do ziemi, którą mu pokaże. Bóg złożył Abrahamowi oszałamiające obietnice, że wyprowadzi z niego wielki naród, pobłogosławi go i uczyni jego imię wielkim, uczyni go pośrednikiem błogosławieństwa dla innych i w nim pobłogosławi wszystkie rodziny ziemi, Księga Rodzaju 12:1-3.

Jozue ujawnia, że Abraham, ojciec ludu Bożego, pochodził z rodziny bałwochwalczej, Jozuego 24:2 i 3. W Księdze Rodzaju 15 Bóg ogłasza, że jest obrońcą i tarczą Abrahama i da mu wielką nagrodę, 15:1, o wiele większą niż łup, którego odmówił królowi Sodomy, Księga Rodzaju 14:21-24, po pokonaniu królów. Bóg zawiera formalne porozumienie między sobą a Abrahamem i jego potomkami w Kanaan, przymierze stanowiące fundament dla reszty biblijnej historii. Bóg obiecuje mu syna jako dziedzica i uczynić jego potomków tak licznymi jak gwiazdy.

Cytat, i Abraham uwierzył Panu, i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość, Rodzaju 15 :6. Słowa, które Nowy Testament cytuje trzy razy jako dowód usprawiedliwienia przez wiarę. Rzymian 4:3, Galacjan 3:6, Jakuba 2:23.

Rzymian 4:3, Galacjan 3:6, Jakuba 2:23. W odpowiedzi na prośbę Abrahama o znak, Bóg ratyfikował przymierze z nim, zgodnie z formą starożytnego królewskiego nadania ziemi. Zgodnie z poleceniem Abraham przyprowadził do Pana jałówkę, kozę,

barana, synogarlicę i młodego gołębia, przeciął zwierzęta na pół i ułożył części naprzeciw siebie, Rodzaju 15:9 i 10.

Gdy słońce zachodziło, Abrahama ogarnął głęboki sen, a otaczała go złowroga i przerażająca ciemność, werset 12. Gdy zapadał zmrok, Bóg przechodził między kawałkami zwierząt, cytuję, w dymiącym garnku z ogniem i płonącej pochodni, werset 17, symbolizując swoją obecność. Było to zgodne z traktatami, w których, cytuję, obie strony miały przechodzić między rozczłonkowanymi zwierzętami, aby sprowadzić na siebie podobny los, gdyby złamały przysięgę, cytuję.

Tylko tutaj Bóg przechodzi między podzielonymi zwierzętami, podczas gdy Abraham śpi, wskazując, że przymierze jest monergistyczne, jest wypracowane, jest wykonane, jest spełnione przez jednego. Jest z dwoma, ale jest spełnione przez samego Boga. Waltke wyjaśnia to, cytując, sądząc ze starożytnych tekstów bliskowschodnich i Jeremiasza 34-18, Bóg sprowadza na siebie przekleństwo, jeśli nie dotrzyma swojego przymierza.

Gdy zwierzę zostało zabite, ten, kto składał ofiarę, mógł spodziewać się takiego samego losu jak zwierzę, jeśli złamał przymierze. Ofiara jest więc uchwaleniem przysięgi. Waltke, Genesis 2-4-5.

Inny pogląd można znaleźć w Wenham, *Genesis 1-15*, 332-333. Bóg przecina przymierze. To wszystko jest jego inicjatywą i wymaga całkowitego oddania Abrahama.

Jest monergistyczny i dwustronny. Monergistyczny, Abraham nie negocjuje z Bogiem, a nawet nie siadają obaj do stołu, aby Bóg mógł zawrzeć przymierze. Abraham jest nieprzytomny.

To monergistyczne, ale jest dwustronne. O Boże. Bóg czyni to z Abrahamem i żąda życia Abrahama, jego całkowitego oddania.

Obiecawszy Abrahamowi, że stanie się ojcem wielkiego narodu, Bóg teraz wyznacza bardzo szerokie granice ziemi, którą Abraham miał odziedziczyć (Księga Rodzaju 2-4, wersety 18-23). Nadal jesteśmy w Księdze Rodzaju 15. Granice zostały osiągnięte dopiero za panowania króla Salomona (1 Księga Królewska 5:1).

W Księdze Rodzaju 17 Bóg potwierdza i pieczętuje przymierze. Bóg Wszechmogący ukazuje się 99-letniemu Abrahamowi i mówi mu, aby żył w obecności Boga i był nienaganny, werset 1. Bóg zmienia jego imię z Abrama, wywyższonego ojca, na Abrahama, ojca mnóstwa. Ponieważ Bóg uczyni go ojcem mnóstwa narodów, werset 5 Księgi Rodzaju 17.

Bóg przedstawia podstawowe elementy przymierza, cytując Księgę Rodzaju 17:7 i 8. Potwierdź przymierze, które jest między tobą a mną i twoim przyszłym potomstwem przez wszystkie pokolenia. Jest to trwałe przymierze, aby być twoim Bogiem i Bogiem twojego potomstwa po tobie. I tobie i twojemu przyszłemu potomstwu dam ziemię, na której mieszkasz, całą ziemię Kanaan, jako trwałe posiadanie i będę ich Bogiem, wersety 7 i 8. Chociaż obrzezanie było powszechne na starożytnym Bliskim Wschodzie, Bóg nadaje mu nowe znaczenie.

To jest pieczęć przymierza, werset 11, Rzymian 4:11. Bóg nakazuje, aby ją wykonywać na ośmiodniowych i dorosłych samcach, a Abraham jest posłuszny, Rodzaju 17: 23 do 27. Abraham był biernym partnerem Boga w Rodzaju 15.

Teraz jest aktywny i odpowiedzialny za dotrzymywanie przymierza. Rola Abrahama i jego potomstwa jest ważna, ale rola Boga w relacji przymierza jest o wiele ważniejsza. Bóg obiecał błogosławić Abrahamowi i uczynić jego imię wielkim, uczynić go wielkim narodem i błogosławić wszystkie rodziny i ludzi na świecie przez niego, Księga Rodzaju 12, 1-3. Bóg ogłosił się tarczą Abrahama i obiecał mu wielką nagrodę, w tym ziemię Kanaan, 15:1. Przysiągł dotrzymać przymierza z Abrahamem i jego potomstwem, sprowadzając na siebie przekleństwa, jeśli okaże się niewierny, werset 17.

Przede wszystkim Bóg obiecał Abrahamowi i jego potomkom, ludowi Bożemu Starego Testamentu, że będzie Bogiem na zawsze, Rodzaju 17:7. Przymierze Mojżeszowe, z powodu stwierdzeń Nowego Testamentu o jego wyższości nad Starym Testamentem, mamy tendencję do bagatelizowania przymierza Mojżeszowego. Jakie są niektóre z tych fragmentów Nowego Testamentu, które mówią o wyższości nowego nad starym? Galatów 3:15 do 29, 2 Koryntian 3:7 do 13, Hebrajczyków 7:11 do 19, Hebrajczyków 8:1 do 13. Jeszcze raz.

Galatów 3:15-29, 2 Koryntian 3:7-13, Hebrajczyków 7:11-19, Hebrajczyków 8:1-13. Ironicznie, to podkreślenie wyższości nowego przymierza w rzeczywistości zmniejsza jego znaczenie, ponieważ wydaje się lepsze niż tylko słabe przymierze. Ale jeśli oddamy przymierzowi Mojżeszowemu należne mu to, co należy, wyższość nowego przymierza jaśnieje w porównaniu.

Przymierze Mojżeszowe, zwane także Starym Przymierzem, a czasami po prostu prawem, pojawia się w Księdze Wyjścia 19–24. Zwykle prawo odnosi się do Dziesięciu Przykazań, a Gentry i Wellum słusznie twierdzą, że dziesięć słów stanowi serce przymierza między Bogiem a Izraelem na Synaju. Gentry i Wellum, królestwo poprzez przymierze, biblijne teologiczne rozumienie przymierzy.

W przymierzniu Mojżeszowym Bóg obdarował swój lud na pięć sposobów. Mówię to tak, jak w Księdze Hebrajczyków, że spoglądamy wstecz na Stare Przymierze, Nowy Testament, o ile jest ono lepsze, jeśli spojrzymy wstecz od nowego do starego.

Ale jeśli umieścimy się w kontekście starotestamentowego Izraela i jeśli spojrzymy, nie wstecz, ale dookoła, zobaczymy, jak wspaniałe było przymierze Mojżeszowe. Po pierwsze, w przymierzu Mojżeszowym Bóg obdarował swój lud na pięć sposobów. Po pierwsze, Stare Przymierze zostało założone na odkupieńczej łasce Boga, jak wskazuje jego wstęp.

Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z miejsca niewoli, Księga Wyjścia 20, werset 2. Stuart mówi Douglas Stuart, Exodus commentary, że z powodu uratowania Izraela z niewoli w Egipcie, Jahwe miał prawo do swojego wybranego ludu. Bliski cytat. Douglas K. Stuart, Exodus commentary, strony 4, 4, 6 i 4, 7. Prawo zatem ma swoje korzenie w łasce.

Dlatego postrzegają przykazania nie jako opresyjne, ale jako łaskawy dar Boga dla Jego ludu. Ci, których Bóg zbawił, kochają Go i Jego prawo, Psalm 119:167. I rozkoszują się nim, Psalm 119, wersety 16, 50, 52, 72, 103 i 111.

Ci, których Bóg zbawił, kochają Go i Jego prawo, Psalm 119:167. I rozkoszują się prawem Bożym, wersety 16, 50, 52, 72, 103, 111. Po drugie, prawo jest darem na pięć sposobów.

Po drugie, przymierze Mojżeszowe było szczególne. Bóg był Panem wszystkich narodów starożytnego Bliskiego Wschodu, ale wybrał tylko Izraela, aby był jego ludem. Wyjścia 7:6, 10, 15, 14, 2. Wyjścia 7:6, 10, 15, 14, 2. Z czystej łaski, Wyjścia 7:6 do 8. Po trzecie, stare przymierze określiło tożsamość ludu Bożego.

Z Góry Synaj Mojżesz przypomniał Izraelitom, że są odkupionym ludem, bo, cytuję, widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom i jak niosłem was na orlich skrzydłach i przywiodłem was do siebie. Wyjścia 19:4. Bóg wzywa swój lud do wierności przymierzu. Cytuję, teraz jeśli będziecie, jeśli będziecie uważnie słuchać mnie i przestrzegać mojego przymierza, będziecie moją własnością spośród wszystkich ludów.

Chociaż cała ziemia jest moja, będziecie moim królestwem kapłanów i moim świętym narodem. Wyjścia 19:5 i 6. Chris Wright mówi tutaj, że Jahwe przedstawia tożsamość Izraela i jego misję. Status Izraela jest, cytuję, cennym posiadaniem jego wielkiego króla.

Rolą jest bycie kapłańską i świętą wspólnotą wśród narodów. Christopher Wright, Mission of God, strona 256. Niestety, lud Boży przypuszczał, że jego status gonił za bożkami i nie był światłem dla narodów.

Po czwarte, przymierze Mojżeszowe ukazywało atrybuty Boga. Bóg chwały objawił się swojemu ludowi. Jego sprawiedliwość i świętość były widoczne w zjawiskach naturalnych i zakazach dotykania góry pod groźbą śmierci.

Wtedy lud, cytuję, zadrżał i stanął z daleka, Wyjścia 20:18, i, cytuję, prosił, aby nie mówiono do nich więcej słowa. Zamknij cytat, Hebrajczyków 12:18, 19. Drugie przykazanie zabraniało bałwochwalstwa, pokazując łaskę i świętość Boga.

Lud Boży nie miał czynić bożków, czcić ich ani im służyć. Wyjścia 20:4 i 5. Bo, cytuję, Ja, Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, sprowadzającym skutki nieprawości Ojca na dzieci do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą, ale okazującym miłość do tysięcznego pokolenia tym, którzy mnie miłują i przestrzegają moich przykazań. Wyjścia 25 i 6. Stewart ma rację.

Cytat, pierwsza część nie stanowi twierdzenia, że Bóg faktycznie karze niewinne pokolenie za grzechy poprzedniego pokolenia. Raczej ten często powtarzany temat mówi o determinacji Boga, by karać kolejne pokolenia za popełnianie tych samych grzechów, których nauczyli się od swoich rodziców. Stewart, Exodus commentary, 4, 5, 4. Piątym sposobem, w jaki prawo jest darem od Boga, jest przymierze Mojżeszowe.

Stare przymierze stanowi jądro etyki biblijnej. Walkie wyjaśnia, cytuję, że centrum teologii biblijnej jest przesłanie, że wola Boga zostanie spełniona na ziemi ku Jego chwale. A najważniejszym wyrazem Jego woli jest Dziesięć Przykazań.

Zamknij cytat. Waltke w *Old Testament Theology*, strona 414. W rezultacie kanoniczne implikacje Księgi Rodzaju 8:19 do 24 są ogromne.

Jak pokazuje Paul House, cytuję, każdy od Mojżesza, Powtórzonego Prawa 5:6 do 21, do Jeremiasza, Jeremiasza 7:1 do 15, do Jezusa, Mateusza 5 do 7, do Piotra, 1 Piotra 2:9 i każdy inny pisarz biblijny, który ma cokolwiek do powiedzenia na temat moralności przymierza i relacji z Bogiem, odzwierciedla bezpośrednio lub pośrednio ten fragment. House, Old Testament theology, 117. Biorąc pod uwagę te fragmenty ponownie, każdy od Mojżesza, Powtórzonego Prawa 5:6 do 21, do Jeremiasza 7:1 do 15, do Jezusa, Mateusza 5 do 7, do Piotra, 1 Piotra 2:9, odzwierciedla ten fragment.

Oczywiście fragmenty. Wyjścia 19 do 24 uosobione w Dziesięciu Przykazaniach. Chociaż Przymierze Mojżeszowe było boskim darem dla Izraela, Nowe Przymierze jest o wiele lepsze.

Więc spojrzeliśmy z perspektywy Starego Testamentu i zobaczyliśmy, że często oczerniamy Przymierze Mojżeszowe, patrząc tylko wstecz. Patrząc dookoła, widzimy, że był to wielki dar od Boga. Teraz patrzymy wstecz.

Nowe Przymierze jest o wiele lepsze. Paweł opisuje Przymierze Mojżeszowe w porównaniu do Nowego, jako że literatura zabija, ale służba, która przyniosła śmierć i potępienie, ożywia. 2 Koryntian 3 :6, 7, 9. Natomiast Nowy Testament daje życie, werset 6, i jest służbą Ducha, która przynosi sprawiedliwość.

2 Koryntian 3:8 i 9. Ponadto, niegdyś chwalebne prawo nie jest już chwalebne, cytuję, z powodu chwały, która je przewyższa. 2 Koryntian 3, werset 10. Na długo przed Pawłem prorok Jeremiasz nauczał, że Nowe Przymierze, cytuję, nie będzie takie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami w dniu, gdy wziąłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z ziemi egipskiej.

Moje przymierze, które złamali, chociaż jestem ich panem. Jeremiasz 31:32. Wina nie leżała po stronie Przymierza Mojżeszowego, ale po stronie buntowniczego ludu Bożego.

Chociaż przyjęli warunki przymierza zbyt pochopnie, Wyjścia 19:7 i 8 i 24, 3. Przyjęli warunki przymierza, Wyjścia 19:7 i 8, 24:3, i usłyszeli ogłoszenie błogosławieństw za posłuszeństwo i przekleństw za nieposłuszeństwo, Powtórnego Prawa 28, Powtórnego Prawa 30:11 do 20. Wielokrotnie okazali się niewierni Jahwe. Nie zrozumieli Przymierza Mojżeszowego w świetle Przymierza Abrahamowego, ten sam błąd popełnili później judaizatorzy, Galatów 3:10 do 18.

Żydzi w Starym Testamencie nie zrozumieli Przymierza Mojżeszowego i jego zobowiązań w świetle poprzedniego Przymierza Abrahamowego, które podkreślało łaskę i wiarę. I to jest ten sam błąd, który popełnili judaizatorzy, którym sprzeciwiał się Paweł, Galacjan 3:10 do 18. Więc zamiast być wdzięcznym za odkupienie Boże, Wyjścia 20:2 i 6, Ja jestem Pan, twój Bóg, wyprowadziłem cię z Egiptu, z niewoli, i polegać na jego łasce, zamiast tego, zamiast być wdzięcznym Bogu za jego odkupienie i łaskę, starali się przestrzegać prawa jako celu samego w sobie, beznadziejnego przedsięwzięcia dla ich nieobrzezanych serc, Powtórnego Prawa 10:16, 36, Jeremiasza 4:4. Nieobrzezane serca, Powtórnego Prawa 10:16, Powtórnego Prawa 30 w wersecie 6, Jeremiasza 4, 4. W następnym wykładzie będziemy kontynuować studium ludu Bożego Starego Testamentu, skupiając się na przymierzu Dawidowym, a następnie na Nowym Przymierzu.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 3, People of God in the Old Testament, część 1.